

Arrest

nr. 171 180 van 4 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2015 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 16 maart 2016 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.09.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- attest dd. 05.01.2015 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen financiële steun genoot van het OCMW te Merchtem. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- attest vanwege de sociale dienst van het district E. (Armenië) dd. 14.01.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen sociale uitkering ontving; attest vanwege het Armeense kadaster dd. 14.01.2015 waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd is als eigenaar van enig onroerend goed

- bewijzen geldstortingen vanwege de moeder van betrokkene aan een derde: uit deze stukken blijkt geen financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene; bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 03.07.2015, 10.07.2015, 26.07.2015 en 15.08.2015: echter, deze stortingen werden opgestart na de aankomst van betrokkene in België, en tonen dan ook niet aan dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde tewerkstellingsattest dd. 30.06.2015 blijkt dat betrokkene in de periode 07.04 – 30.05.2015 tewerkgesteld was (Bouwonderneming J. BVBA). Uit het schrijven van het Departement Werk & Sociale Economie dd. 01.09.2015 blijkt dat betrokkene in het bezit is van een beroepskaart Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen werden enkel bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke bestaansmiddelen van betrokkene. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Uit het geheel van de voorgelegde bewijzen blijkt op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing

belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Hij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 tot 3, die Belg begeleiden of zich bij hem voegen

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4 die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3' bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsel, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverleningen en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief naar werk zoekt"

De bestreden beslissing stelt dat er uit het geheel van de voorgelegde bewijzen onvoldoende blijkt dat de Belgische onderdaan heden over een stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Referentiepersoon beschikt weldegelijk over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen.

Er dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, Vw. niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen. Dat nergens blijkt uit de motieven dat een grondige behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw. Dat verzoeker opmerken dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen. Geenszins werden verzoekers uitgenodigd bewijzen aangaande de volledige maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen. Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoefteanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en referentiepersoon.

Verzoeker is nooit werkzaam geweest in zijn land van herkomst, noch is hij uitkeringsgerechtigd geweest. Omwille van verzoekers financiële precaire situatie heeft hij nooit een eigendom kunnen

aankopen en woonde hij in bij familie die ook in zijn dagelijks onderhoud voorzagen. Verzoeker ontving voornamelijk financiële steun van referentiepersoon in de vorm van handgift en later via geldstortingen. Verzoeker is inderdaad voor een korte periode tewerkgesteld geweest, het inkomen dat hij ontving is echter te weinig om te voorzien in zijn eigen onderhoud.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).

De bestreden beslissingen komen tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Verzoeker voert aan dat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen. Hij voert ook aan dat in de bestreden beslissing geen sprake is van een behoefteanalyse, zoals vereist in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, en dat verzoeker niet werd gehoord teneinde een overzicht van de maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen. Daarnaast voert verzoeker aan dat hij nooit gewerkt heeft in het land van herkomst, noch uitkeringsgerechtigd is geweest. Hij benadrukt dat hij nooit een eigendom heeft kunnen aankopen en dat hij bij familie inwoonde die in zijn dagelijks onderhoud voorzag. Hij ontving er financiële steun van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in toepassing van de artikelen 40ter *in*uncto 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]"

Artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop [3 de Belgische onderdaan]3 bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden beslissing gesteund is op twee motieven. Enerzijds wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voorafgaand aan de aanvraag daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon, daarnaast wordt gemotiveerd dat er geen bestaansmiddelen werden neergelegd in hoofde van de referentiepersoon. De vereiste van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon enerzijds en van het ten laste zijn van de aanvrager anderzijds, zijn van elkaar onderscheiden voorwaarden waaraan voldaan moet zijn. Beide motieven zijn van aard de bestreden beslissing te schragen.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Verzoeker legde volgende stukken neer ter ondersteuning van zijn aanvraag:

- een attest van 5 januari 2015 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen financiële steun genoot van het OCMW te Merchtem. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon;
- attest vanwege de sociale dienst van het district E. (Armenië) d.d. 14 januari 2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen sociale uitkering ontving en een attest vanwege het Armeense kadaster d.d. 14 januari 2015 waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd is als eigenaar van enig onroerend goed;
- bewijzen van geldstortingen vanwege de moeder van betrokkene aan een derde: uit deze stukken blijkt geen financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene en bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon.

Verzoeker herhaalt het in het middel weliswaar dat hij geen inkomsten had in het land van herkomst, hij toont daarmee evenwel niet aan dat de verwerende partij de door verzoeker neergelegde bewijsstukken verkeerd heeft geïnterpreteerd. Het feit dat hij in Armenië geen sociale uitkering ontving, noch eigenaar was van een onroerend goed, houdt op zich geen aanwijzing in dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon in België. Verzoeker weerlegt evenmin dat de bewijzen van de geldstortingen niet op zijn naam gebeurden, bovendien weerlegt hij evenmin dat deze stortingen, in juli en augustus 2015, werden opgestart na de aankomst van verzoeker in België, zodat ze niet van aard zijn verzoekers afhankelijkheid van de referentiepersoon in het land van herkomst aan te tonen. Het komt verzoeker toe, als aanvrager van het verblijfsvoordeel, de elementen te stellen waarop hij zijn aanvraag van een verblijfskaart baseert. Verzoeker komt in het middel niet verder dan het benadrukken van het feit dat hij wel degelijk ten laste is, daarmee toont hij geenszins aan dat de beoordeling van zijn stavingsstukken onjuist of kennelijk onredelijk was. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te steunen. Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de aangevoerde rechtsnormen. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT